

REN WARGNER

REJTEKHELY

**MEGTÖRTÉNT ESEMÉNYEK
ALAPJÁN**

1.

„...*A szenátor megerősítette, hogy mindez csupán vaklárma volt; az iraki nagykövetség semmilyen nukleáris töltetről nem értesült...*”

...nem épp a legizgalmasabb cikk...

Dél múlt pár perccel. Az irodaépületben mindenhol neoncsövek szolgáltatják a szórt fényt, hogy az újságírók, riporterek még véletlenül se lássanak rosszul. Alacsony plafon, széles belső tér. Körülbelül hatvanan lehetnek összezsúfolva ezen az irodaszinten. Az ovális tartóoszlopokra különböző szórólapokat, gyorséttermek rendelőlapjait, hirdetéseket ragasztottak ki az ott dolgozók. Sok kolléga kattogott szinte egész nap a billentyűzeten, még többben egyeztettek interjú-időpontokat, megbeszéléseket. Olyan is akadt, hogy valakinek elpattant az agya; pár évvel ezelőtt egy nő idegösszeroppanást kapott, amikor az egyik földrengéses hír fotói között meglátta a saját rokonát. Ordibálás, törés-zúzás... másfél óra alatt sikerült megfékezni, kétezer Euro anyagi kárt okozva. Ugyan emiatt nem rúgták ki, ez volt az utolsó csepp a nő számára; hamarosan „leszerelt” - ahogy mondani szokták -, majd orvos lett.

A telefon megállás nélkül csengett, ám sajnos nem csak Frank Sørensen asztalán, hanem legalább tucatnyi másikon is. Feje majd' szétrobbant ettől az éktelen lármától; nem szokott sűrűn fájni, most viszont olyan elviselhetetlenül hasogatott, hogy attól tartott, szétnyílik a koponyája, és egy, a *nyolcadik utashoz* hasonlatos borzadály kúszik elő a szilánkokra tört csontok közül az agya helyéről. *Biztos front van*, gondolta magában.

Négy és fél éve dolgozott egy Oslo-i lap újságírójaként, egész elfogadható havi jövedelemért. Néha ugyan azt érezte, kissé kizsákmányolják leleményességét és kreativitását, ám semmi egyébire nem lehetett panasza.

Volt egy hatalmas előnye annak, hogy újságíró; a legtöbb helyre beengedték az igazolványa bemutatását követően. Ez sokszor olyan érzetet keltett benne, mintha valamilyen szigorúan titkos kormány megbízatáson lenne. Időnként elkuncogott magában ezen az életképen. Ha valami izgalmasba bele is botlik, talán lett volna értelme ezen gondolkozni.

Szőkésbarna, félhosszú, enyhén göndörödő haját félretúrta jobb kezével írás közben. Bal kezes volt; a szülei nagyon büszkék voltak erre, bár néha kicsit túlzásnak érezte azt a csodálatos parádét, amit emiatt zengtek. Arcvonásai nem voltak annyira maszkulinok, mint amennyire szeretne volna - valószínű az anyjára, Siljere ütött. Nagy eséllyel az apjától a kreativitást és érzelmi stabilitást köszönhette. Körszakálla mindig fazonra volt nyírva; törekedett arra, hogy megjelenése jó legyen. Szeretett krimiket mind olvasni, mind nézni, különösen a kelet-európai verziót. Ezen szenvedélyének megfelelően vett magának egy homokszínű ballonkabátot is. Nagyon szerette, bár kicsit öreg volt már szerencsétlen ruhadarab.

Barátnője, vagy felesége nem volt; nem érezte fontosnak, hogy kötődjön bárkihez is. Ezt némileg megcáfolandó évekkel korábban beszerezett a közeli menhelyről egy keverék, zsemlebarna, kistermetű kutyát. Habár nem volt a tökéletes viselkedés mintapéldája, Frank szerette a kis bohóka állatot. Philipnek nevezte el; az évtizedekkel korábban megjelent *Szépség és a Szörnyeteg* című *Disney*-meséből emlékeztette a piciny állatka habitusa a lóéra, melynek szintén ez volt a neve. Mikor meglátta először a kutyát, azonnal fejébe hasított a felismerés, mennyire is hasonlóak mentalitásban.

Emlékszik, nyár volt, meglepően kellemes idő. Unalmas szombat délután. Elindult felfedezni az addig ismeretlen környéket, amikor meglátott egy közeli menhelyet. Ugy döntött, miért is ne menne be? Minden kutya ugatott, vagy aranyosan dobálta magát, amint meglátta az új vendéget, kivéve Philip. Ő a ketrece sarkában ült és csak egy őszinte pillantást mért Frank-re hatalmas barna szemével, mely így szólt: „*Ments meg kérlek*”.

Ezek után nem is volt kérdés, kivel tér haza aznap.

Frank elmosolyodott a kedves emlékre.

Összerezcent, mikor váratlanul megcsörrent a telefonja.

- Igen? - szólt a kagylóba reszelős hangon, majd megköszönlte torkát.

- Hello, Svetlana vagyok. Mr. Vollan látni szeretne - válaszolt a kagyló túloldaláról a főnök asszisztense. Habár csak egy titkárnő volt, úgy járt-kelt közöttük a vörös hajú, túlzottan is egocentrikus nő, mintha ő teremtette volna az újságírás fogalmát is.

- Nemsoká megyek - vágta rá az újságíró.

- A főnöknek nincs annyi... - ám ekkor már Frank lecsapta a telefont.

Belekortyolt még egyet az asztal jobb sarkán felejtett narancslébe, magára kapta zakóját, majd határozott léptekkel megindult az iroda ajtaja felé. Menet közben megigazította a nyakkendőjét is - mégsem illik így mutatkozni a felettes előtt.

Frank az a típusú férfi volt, aki nem vállból sétált, így ha bármikor átsétált egy területen, jellegzetes járásdinamikája miatt mindig megnézték. Egyszer egy barátja megjegyezte: *nagyon emberfeletien hat ám, ahogy sétálsz, haver!*

Nem feltétlenül értett vele egyet... valószínűleg azért, mert még nem látta kívülről magát. Idő közben megérkezett főnöke irodájához. Megköszörülte ismét a torkát, majd benyitott az ajtón.

Az előtérben mesterkéltségek villogtak a falakról, a szoba egyik sarkában egy hatalmas, falba épített akváriumban szivárványszínű halak rótták végtelen köreiket a korallutánczat díszek között. A buborékok monoton egyhangúsággal kúsztak felfelé a víz alján elhelyezett légcserélő rendszernek köszönhetően. Középen egy hatalmas, tölgyfa íróasztal volt, mögötte ült a titkárnő, Frank jobb oldalán pedig a főnök ajtaja.

- Frank, mi a...

A férfi sietősen, mégis kimérten odalépett a felettese ajtajához, majd bekopogott. Közben bal keze mutatóujját feltartotta a nő felé, ezzel jelezve, hogy nem kíváncsi a szónoklatra.

Odabentről egy halk „tessék” hallatszott. Frank benyitott, a felettese pedig, Eirik Vollan a hatalmas panoráma ablak előtt állt, neki háttal. Bezárta maga mögött az ajtót, majd beljebb lépett a szobába.

- Hívattál, Eirik? - kérdezte Frank.

Az ablak és a férfi közül kacskaringós szivarfüst szállt fel; a lap fejese imádta a vaníliás szivarokat. Frank egy karácsonyra vett is neki egy dobozzal, bár utólag belegondolva totálisan felesleges volt; még csak egy jó szót sem kapott érte.

- Frank, mióta dolgozol itt? - kérdezte a férfi.

Nem akart konkrét választ adni, de ugyanakkor mogorvának sem akart tűnni. *Egy kis túlzás nem árt*, gondolta.

- Ha jól emlékszem, hat, talán hét éve.

A főnök elégedetten hümmögött egyet, majd megfordult. Enyhén kopaszodó, őszes-fekete haját mindig hátranyalva hordta. Sötétbarna öltönyben, piros nyakkendőben és fehér ingben szeretett legtöbbször mutatkozni, mint most is. Szeme színe, ami megegyezett az öltönyével, remekül kiegészítette az összhajtást, bajusza pedig mindig enyhén Salvador Dali jellegű volt. Szögletes arcélével és markáns, férfias vonásaival kiváló vezető volt.

- Foglalj helyet, kérlek! - intett a vendégszék felé Eirik, közben halványan mosolygott. Frank szemébe nézett egy pillanatra, majd mintha nem is lenne ott, átsétált a szobán, és eloltotta a szivart az erre kialakított kis tálcán. Úgy látszott, finoman türelemre intett valakit a félig nyitott vendég-szobában, majd visszaindult az íróasztala felé, közben beszélni kezdett.

- Elnézést, más látogató is érkezett hozzám - továbbra is mosolygott, majd megkomolyodva folytatta. - Szóval, Frank... elolvastam a legutóbbi írásodat.

Eirik kézbe vette az eddig asztalon pihenő lapot, majd olvasni kezdett.

- *Egy viadal a tolvajoknak - botrányos este a Woodstock villában.* Honnan jött az ötlet?

- Gondoltam egy kis oknyomozóriport sosem árt, főleg ha a történelem részét képezi. Még akkor is, ha némiképp a homályba veszett. Tervezem egyébként több, hasonló cikk írását is! Hátha kapó a nép rá. Nekünk meg jön az olvasottság, nem?

Eirik elismerően bólogatott.

- Megmondom őszintén, hatalmas történetnek tartom, borzalmasan érdekes is, de a Te stílusod nélkül teljesen más lenne a végeredmény! Tényleg megtörtént mindez? Annabelle, Lord Duchenne, meg a többiek? Létező személyek voltak? Megtörtént az a nem mindennapi viadal, akkor és ott?

- Száz százalékig, Eirik. Nem ferdítettem semmit sem. Hazugságok nélkül is lehet izgalmas cikket írni. A rosszfiúk előkészületeitől kezdve magáig a kivitelezésig nagyon sok érdekességet találtam ebben az esetben, amit muszáj voltam megírni. Mindemellett úgy találtam, meglepően a koruk fölé mutattak az este eredeti résztvevői, meglátásaikkal pedig erős társadalomkritikai alapot szolgáltatottak a ma emberének. Valóban érdekes, de amit akkor és